

РЕШЕНИЕ

№ 4390

гр. София, 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4954** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 07.04.2021 г., постановено по н.а.х. дело №12761/2020 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), НО, 109-ти състав е отменено Наказателно постановление /НП/ №530840-F556795/11.08.2020 г., с което на основание чл. 178 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС), на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500лв., за извършено нарушение на чл. 97а, ал.4, във вр. с ал. 2 от с.з.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. (ТД на НАП), с искане да бъде отменено и да се потвърди издаденото НП. Наведените касационни основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 НПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН, аргументирани в жалбата с доводи, че в при реализирането на административно-наказателната отговорност на дружеството не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до опорочаване на проведеното производство и до нарушаване правото му на защита. В тази връзка счита извода на въззивна инстанция, че не се доказва мястото на изпълнение на услугата по фактура

№[ЕГН]/ 07.05.2020 г. на територията на друга държава членка, за неправилен. Мястото на изпълнение на услугите е съответно на територията на държава членка, където получателя има валиден VIES, поради което не е налице неяснота в описанието на нарушението, с последица нарушаване на правото на защита на дружеството. По съществуващото на спора излага съображения, че извършеното нарушение, изразяващо в закъснение за подаване на заявлението за регистрация от страна на [фирма] от 50 календарни дни е установено по безспорен начин и не са налице предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

В о.с.з. пред АССГ касаторът, чрез процесуалния си представител-юрк.Н. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът отхвърли жалбата прави възражение за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът- [фирма], чрез процесуалния си представител адв. Д. оспорва основателността на касационната жалба по съображенията, изложени в писмено становище от 21.05.2021г.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: по повод подадено на 25.06.2020г. заявление за регистрация по ЗДДС от [фирма] от приходните органи била извършена проверка, при която било установено, че като данъчно задължено лице по смисъла на чл.3, ал.1 ЗДДС е било доставчик на услуги извън територията на страната за периода 01.06.2019г. до 31.05.2020г. Получател на услугите е „Riflebird N.“ LDA П., с валиден ДДС №РТ[ЕИК], като за съответната доставка била издадена фактура № [ЕГН] от 07.05.2020 г., на стойност 528,00 лв., поради което на основание чл.25, ал.6 ЗДДС данъкът е станал изискуем на датата на възникване на данъчното събитие, с издаването на фактура. Прието е, че [фирма] е следвало да подаде заявление за регистрация по ЗДДС не по-късно от 7 дни преди датата, на която данъкът е станал изискуем, което е сторено на 25.06.2020г., или с 50 дни закъснение. Тези обстоятелства били отразени в съставения АУАН № F556795/30.062020г., които административнонаказващия орган напълно възприел в издаденото НП №530840-F556795/11.08.2020 г.

С обжалваното решение въззивният съд е отменил наказателното постановление, като приел, че в административното производство не е изяснен въпросът къде получателят, данъчно задължено лице, е установил независимата си икономическа дейност и налице ли са хипотезите на изречение второ и трето на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, което внася неяснота в описанието на нарушението и нарушава правото на защита на наказаното дружество. Обосновал е извод, че не се доказва да е изпълнен елемент от състава на разпоредбата на чл. 97а, ал. 2 от ЗДДС, а именно мястото на изпълнение на

услугите да е било на територията на друга държава членка, за да възникне задължението за регистрация по чл. 97а, ал. 4 от ЗДДС.

Така постановеното решение е правилно като краен резултат, при следните допълващи мотиви:

Споделя се изводът на въззивна инстанция, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, касаещи описание на съставомерни елементи от фактическия състав на нарушението. Липсата на същите препятства съда да установи дали действително е било извършено нарушение от наказаното лице.

Както при съставяне на АУАН, така и при постановяване на НП административният орган не е изпълнил задължението си да опише пълно, ясно и конкретно от фактическа страна съставомерните признаци на вмененото административно нарушение. Безспорно, съгласно изискването на чл. 97а, ал.4 във вр. с чл. 97а, ал.2 от ЗДДС, всяко лице, установено на територията на страната, което предоставя услуги (вкл. и правни услуги) на данъчно задължено лице, с място на изпълнение на територията на друга държава членка по силата на чл. 21, ал.2 от ЗДДС е длъжно предварително да подаде заявление за декларация не по-късно от 7 дни преди датата, на която данъкът за доставката става изискуем (авансово плащане или данъчно събитие). Следователно, за да се прецени дали и кога е изтекъл този срок, наказващият орган е длъжен да посочи и установи кой е пораждащият задължението юридически факт, като конкретизира настъпилото данъчно събитие и кога то е настъпило. В случая това задължение не е изпълнено.

Съгласно чл. 25, ал.2 от ЗДДС, данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена. В АУАН и НП няма данни и не се твърди, че възложената услуга е осъществена и кога. Липсват и доказателства в този смисъл. В конкретния случай административнонаказващият орган е обосновал извода си относно, настъпването на данъчното събитие и изискуемостта на данъка единствено от представената фактура № [ЕГН] от 07.05.2020г., на стойност 270 евро от доставчика [фирма], с получател „Riflebird N.“ LDA П., с валиден ДДС №РТ[ЕИК]. Издаването на фактура обаче, не е достатъчно да обоснове настъпването на данъчно събитие или наличието на предпоставки за авансово плащане. Нито в АУАН, нито в НП е посочено кой е пораждащият задължението юридически факт, като не е конкретизирано дали това е настъпило данъчно събитие или пък извършено авансово плащане на услугата, като се посочи кога той е осъществен и въз основа на кои доказателства и обстоятелства се приемат тези факти. С оглед на това настоящия съдебен състав счита, че не е посочено и установено дали и кога е настъпило процесното данъчно събитие, респ. дали и кога е извършено авансово плащане на услугата, за да се прецени, от кога тече законоустановеният срок.

Административнонаказателната отговорност не може да се презюмира, същата може да се ангажира само след като всички елементи на административното нарушение, така както са разписани в закона, бъдат ясно описани и установени по надлежния ред. Посочената липса на описание на това дали и кога и на какво основание е станал изискуем данъкът, е съществен елемент от фактическия състав на нарушението, тъй като само от посочването му може да се направи преценка дали действително е налице закъснение за регистрация. Липсата на описанието на този елемент е съществено нарушение, тъй като препятства както наказаното лице да ангажира защитата си с оглед изчисляване на сроковете, така и съда да извърши преценка

относно извършване на нарушението. В тази връзка настоящият състав намира и че от изложеното не може да бъде направен обоснован извод за това, че [фирма] е извършил вмененото му нарушение.

Достигайки до същия краен извод за отмяна на наказателното постановление, въззивният съд е постановил законосъобразно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл.143, ал.3, вр.чл.228 от АПК, вр.чл.63, ал.3 ЗАНН, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/. Доказаният размер на разносите е 500 лева-заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат. Предвид неголямата фактическа и правна сложност на делото, проведеното само едно с.з. пред АССГ и реално осъществената адвокатска защита на ответника, съдът намери възражението на касатора за прекомерност за основателно и намалява размера на адвокатско възнаграждение до минималния установен в чл.8, ал.1, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения-300 лева.

Мотивиран така и на основание чл.221., ал.2, предл.1-во АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, Административен съд-София-град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.04.2021 г., постановено по н.а.х. дело №12761/2020 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите-гр. С. да заплати на [фирма] сумата в размер на 300 /триста/ лева, разноси за касационното производство.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.